

Kad koki runāja...

Kad koki runāja, pasaule bija tāda, kādu mēs lasām pasakās, - svelmainas vasaras, zelta rudeni, bargās, bet tomēr brīnišķīgās ziemas un pavasari, kas bija neapprakstāmi.

Un cilvēki stāstīja brīnišķīgus stāstus par saviem piedzīvojumiem, kas bija atgadījušies viņu dzīvēs, un cilvēki klausījās viens otrā ar lielu interesi. Tieši tādēļ pasaule bija tik brīnišķīga. Bet, protams, nevarēja iztikt bez ikdienas likstām un daudzajām briesmām, kas atgadījās mežos, uz kuriem reti kurš uzdrošinājās iet.

Tā nu kādu dienu vecs vīrelis sēdēja pie veca vītola, klausoties, kā vecais vītols viņam stāsta par to, kā rudens izskatās no viņa skatu punkta: „Es personīgi neko skaistu un jauku šajā rudenī nesaskatu,” iesāka vecais vītols, „man nokrīt lapas un tad es palieku plīks. Un visam pa virsu uznāk sals un man apsarmo zari. Tad vēl mazi bērni met man ar pikām tieši pa degunu un saka, ka tad mans deguns neizskatās tik liels un ka tādā veidā viņi man izdarot pakalpojumu. Un ja pa visam nepaveicas, tad visu ziemu vāveres līmē tapetes pie mana dobuma sienām. Es jau te esmu 300 gadus, bet nekas nav mainījies... Tad, kādā veidā var patikt rudens?”

Vecais vīrs nopūtās un teica: „Saproti, es te esmu tikai 80 gadus, bet tu esi pirmais, kurš saka, ka viņam nepatīk rudens. Bet, tu tikai neapvainojies, bet tev tiešām ir liels deguns. Cilvēkiem patīk rudens, tad jau laikam, ja tu būtu cilvēks, tev patīktu rudens, bet manos spēkos nav tevi pārvēst par cilvēku.” Vecais vītols sapīka un vairs neko neteica, viņš noskatījās, kā vecais vīrs aizčāpo līdz savai mājai. Vītols vēl aiz dusmām nobļāvās: „Es vēlos kaut es nebūtu koks!”

Tonakt sāka pūst tāds vienmērīgs vējiņš, nevienam nebija ne jausmas, ka nākošajā dienā būs noticis kas neparasts. No rīta, kad vecais vītols atvēra acis, viņš jutās savādāk,- viņš juta, ka viņā iekšā kaut kas pukst, viņš vairs nebija tik augstu un vairs nesaprata neko. Kas bija noticis? ... Jā! Viņš bija kļuvis par cilvēku, viņš visu redzēja citādāk, skaistāk! Tās krāsas, smaržas, sajūtas! Tas viss lika viņam pasmaidīt, ieelpot, aptaustīt visu, kas bija apkārt. Viņš aizgāja lejā uz upi, jo iešana sagādāja bezgalīgu prieku un ieskatījās upes dzidrajā ūdens atspulgā, tas bija kāds cilvēks, proti, viņš. Viņš izdarīja tik daudz ko -dziedāja, smējās, skrēja, lēca un izbaudīja šo zelta rudeni. Vakarā viņš aizgāja atpakaļ uz piekalni un apgūlās vieglajās kļavu

lapās. No rīta viņš atkal bija koks... Tas pats vecais vītols... Bet ar pavisam savādāku uztveri, citām domām par pasauli un rudeni.

Pusdienlaikā pie viņa atkal atnāca vecais vīrs un teica: „Jā, tagad es tevi saprotu, - rudens ir viens draņķīgs laiks, jāvāc malka, jābrien pa peļķēm, jāslēpjas no aukstā vēja un tā tālāk.” Šoreiz vītols viņam atbildēja tā: „Nē, tā nebūt nav!” vecais vīrs paskatījās uz vītolu un nesaprašanā jautāja: „Kā? Vēl aizvakar tev riebās rudens un ziema!” Bet vecais vītols mierīgi atbildēja: „Tev būtu jābūt pateicīgam, ka tev ir divas rokas, ar kurām sataustīt, divas acis, ar kurām redzēt pasauli tev apkārt, divas kājas, kas tevi nes pa šo zemi un deguns, ar kuru saost šīs brīnumainās smaržas un tiro gaisu! Bet es neesmu cilvēks, un man nav pukstošas sirds, kas rada šīs cilvēciskās sajūtas!”

Bet varbūt katram no mums vajadzētu pārvērsties par koku uz 300 gadiem, lai saprastu, cik labi ir būt cilvēkam!